

Kleuren en symboliek

De kleuren van de Leidse Groot-Nederlandse Studentenvereniging zijn rood, wit en groen, de kleuren van de Nijmeegse GNSV zijn zwart, goud en groen. De eerste twee zijn afkomstig uit de stadswapens, respectievelijk het wapen van Leiden en het wapen van Nijmegen. Het groen symboliseert de rechtse maatschappelijke visie van de vereniging. Nu zal de keuze voor groen wellicht enige wenkbrauwen doen fronsen, maar de kleur groen is al vroeger te vinden als kleur voor rechtse, conservatieve bewegingen dan bij de moderne klimaatbeweging. Ze staat voor het streven naar een organische orde in de maatschappij, waarbij verschillende onderdelen van de samenleving met elkaar samenwerken om het algemeen belang te bevorderen. De kleur groen is mede om die reden vandaag de dag bijvoorbeeld terug te vinden bij de politieke partij CDA. Deze verenigingskleuren zijn het meest prominent zichtbaar in onze linten en petten. De Praeses draagt een breed lint, commilitones dragen een normaal lint over de rechter schouder, schachten dragen eveneens een normaal lint, maar over de linker schouder.

Verder is er de zogenaamde *zirkel*. Deze kan gezien worden als een soort handtekening van een vereniging. Het gebruik van zirkels komt, zoals het woord wellicht al doet vermoeden, uit Duitsland. Iedere vereniging heeft een eigen zirkel, die opnieuw een vaste formule volgt. De zirkel is een monogram van vier letters: V, C, F (de beginletters van *Vivat*, *Crescat*, *Floreat*; letterlijk: “leven, groeien, bloeien”) en de eerste letter van de naam van de vereniging. In ons geval bestaat de zirkel dus uit de letters V, C, F en G. De afdelingszirkels bevatten ook nog een eigen letter aan het einde van de zirkel.

Naast de clubkleuren beschikken de GSNV-afdelingen over een wapenschild. De opbouw hiervan volgt een vaste formule, die uitgebreider wordt toegelicht in de blauwe pagina's van de studentencodex (p. 24). Hieronder volgt een toelichting op de wapenschilden van de GSNV.

Bovenaan het schild is de afkorting GNSV te zien. Deze afkorting staat uiteraard voor “Groot-Nederlandse Studentenvereniging”.

De gehele linkerkant van het wapenschild wordt in beslag genomen door een zwarte leeuw met een kroon op zijn hoofd, zeventien pijlen en een zwaard in zijn klauwen, op een oranje achtergrond. Deze leeuw is gebaseerd op het grootzegel van de Nederlandse Staten-Generaal tussen 1579 tot 1795. De leeuw symboliseert de eenheid van de lage landen, de zeventien pijlen beelden immers de historische zeventien Nederlandse gewesten uit. De bovenste rechterhelft bevat verder de clubkleuren met de *zirkel*, terwijl de onderste rechterhelft het stadswapen bevat, namelijk twee rode gekruiste sleutels op een witte achtergrond in het geval van Leiden en een dubbelkoppige adelaar op een goud veld in het geval van Nijmegen.

Het bestuur en de leden

In principe bestaan er drie ‘lagen’ binnen onze studentenvereniging. Allereerst is er het bestuur, formeel: *Praesidium*. Deze bestaat uit een groep *commilitones*, die het dagelijks opereren van de vereniging op zich nemen. Binnen het praesidium zijn er verschillende rollen. Deze zijn de *Praeses* of *Senior* (voorzitter), te onderscheiden door een breed lint met daarop het clubwapen. Verder zijn er o.a. de *Ab-actis* (secretaris), de *Quaestor* (penningmeester), de *Scriptor* en de *Schachtenmeester* of *Maior schachtorum*.

“Reguliere” leden van de vereniging heten *commilitones*. Deze zijn op hun beurt onderverdeeld in enkele groepen. Deze zijn oud-studenten en ouderejaars.

Ten slotte zijn er de schachten, of eerstejaars. Deze bevinden zich tot hun ontgroening in een staat van onderdanigheid. Deze komt tot uiting door de houding die van de schachten verwacht wordt, en in de verschillende tekens die ze dragen. De meest opvallende hiervan zijn het niet dragen van petten, en het feit dat ze hun lint over hun linkerschouder dragen. Elke schacht krijgt bij zijn toetreding een ouderejaars als peter of meter toegewezen. De peter of meter is gedurende de schachtentijd een tweede aanspreekpunt naast de schachtenmeester, en helpt mee om de schacht op te voeden tot een deugdelijke *commilito*. De schacht is om deze reden extra nederig ten opzichte van zijn peter.

Laatstejaars worden gedurende hun laatste studiesemester behandeld als schacht en van hen wordt op de laatste clubavond afscheid genomen met een speciaal ritueel: de zwanenzang.

Artikelen

Enkele grondbeginselen van de GNSV

Inleiding

Het idee van een Groot-Nederlands georiënteerde studentenvereniging is iets dat al lange tijd rondspookt in de hoofden van menig student. In het verleden zijn ook al pogingen ondernomen om een landelijk nationalistisch studentenplatform op te zetten, jammer genoeg zonder succes. Het doel van de vereniging is niet om deze vroegere groepen opnieuw op te richten. Er kan echter wel geconcludeerd worden dat in het huidige studentenleven een grote afwezigheid is van studentenverenigingen die, naast de studentikoze gezelligheid ook een mate van vorming kan bieden op cultureel en politiek vlak. Op dit moment leven we op de rand. We staan voor een aantal keuzes: mondialisme versus tribalisme, materialisme versus spiritualisme, nationalisme versus internationalisme, individu versus collectief, markt versus Marx. Onze antwoorden op deze vragen zullen de toekomst van de mensheid bepalen. In het huidige model is er geen ruimte voor een derde optie. Daarom is er een breuk nodig met deze binaire tegenstellingen, want aan de grondslag ervan ligt een radicale roep om vernieuwing. Onze vereniging zoekt daarom een synthese tussen het oude en het nieuwe, waarbij moderne vraagstukken beantwoord moeten worden met moderne antwoorden, echter geworteld in, en met oog voor het verleden.

1.1 – De crisis van de moderniteit

De moderne wereld waarin wij leven wordt in feite beheerst door twee tegenstrijdige idealen: vrijheidsdrang en gelijkheidsdrang. Deze grote belofte, die werd ingeluid door de Franse Revolutie, werd echter in beide opzichten verraden. Het individu, steeds verder afgesneden van zijn gemeenschap die hem hiervoor beschermde door de geborgenheid en vormingszin, ondergaat in zijn eentje de volledige chaos van de moderne wereld met al haar eindeloze besluitvormingsmechanismen en massacultuur, waar het individu wel aan blootgesteld wordt, maar waarop hij geen invloed uit kan oefenen.

Aan de andere kant is het gelijkheidsideaal twee keer verraden. In de eerste plaats heeft zij de verschillende communistische regimes voortgebracht, die gelden als de meest moorddadige uit de menselijke geschiedenis. Ten tweede heeft het kapitalisme haar bespot door de meest gruwelijke sociale misstanden en ongelijkheden te legitimeren op basis van een puur principieel gelijkheidsbeginsel. Zodoende heeft de moderniteit “rechten” afgekondigd zonder dat zij de middelen heeft om die rechten te handhaven.

Tegelijkertijd heeft het moderne vooruitgangsgeloof een sterke dreun gekregen in de afgelopen eeuwen. De vooruitgang die geboekt wordt, is vaak slechts voorbehouden aan een kleine minderheid, tot steeds grotere woede van een groeiende maatschappelijke onderlaag. Wat gebleken is, is dat de toekomst toch een stuk minder voorspelbaar is dan we graag zouden willen, waardoor deze toekomst veel mensen eerder vrees dan hoop bezorgt.

Wat we merken, is dat de wereld zo snel verandert, dat elke generatie terechtkomt in een wereld die wezenlijk anders is dan die van hun ouders. Deze voortdurende verandering zorgt, in tegenstelling tot wat vaak beweerd wordt, bij velen echter niet voor meer geluk, maar voor een steeds ergere existentiële angst en een gevoel van beklemming.

In vroegere tijden had men ‘grote verhalen’, of ideologieën om houvast in het leven te scheppen en mensen in beweging te brengen, maar deze zijn vrijwel allemaal omgekomen in de 20e eeuw. Het resultaat is dat wij als moderne mensen in de meest lege beschaving leven die er ooit is geweest.

Het resultaat is dat het individu, losgetrokken van zijn omgeving zijn heil zoekt in de alsmaar groeiende mensenmassa's in grijze, betonnen agglomeraties. Het eenzame individu gaat op in een even grijze massa waarin iedereen elkaar bestrijdt en het oude sociale, religieuze en culturele middenveld steeds meer moet wijken voor de grauwe eenheidsworst van de consumptiemaatschappij. Alles duidt er op dat dit niet houdbaar is, en het is dan ook niet te miskennen dat de moderniteit op zijn einde is. De kwestie is nu, wat erna zal komen. Enerzijds is er de postmoderniteit, waarin de symptomen die hierboven beschreven zijn enkel versterkt zullen worden, en de mensheid overgaat op een levenswijze van consumentisme, verdere verbrokkeling en eindeloos scepticisme waardoor er geen enkele zekerheid meer over kan blijven. Het lijkt aantrekkelijk om daardoor de klok terug te willen draaien naar een tijd waarin de gemeenschap nog een grotere rol speelde. Feit van de zaak is echter, dat wij niet enkel kunnen stoelen op het verleden, aangezien juist de huidige toestand mede veroorzaakt is door het verleden. Voor ons ligt dus de unieke mogelijkheid om een volledig nieuw kader te scheppen, op basis van elementen geworteld in onze geschiedenis voor de toekomst, een toekomst waarin gemeenschappen vrij kunnen leven van zowel jacobijnse als kapitalistische overheersing. Het is mede onze taak om mee te helpen zo een toekomst te scheppen.

1.2 – Identiteit en eigenheid

Vanwege het verlies van traditionele identiteiten met de intrede van het modernisme, zijn mensen door de jaren steeds op zoek

gegaan naar nieuwe vormen van identiteit. Sommigen klampen zich vast aan krampachtig chauvinistisch staatsnationalisme, terwijl anderen hun heil zoeken in vage concepties als ‘de mensheid’. Door mensen het recht af te nemen om zich bij een historische gemeenschap of identiteit aan te sluiten en een eenvormige cultuur op te dringen, hebben westerse landen niet het leed van vroeger opgelost, maar min of meer omgedraaid. In plaats van vastgeroest te zitten in archaïsche gemeenschapsstructuren is men nu bang voor de eigen wortels. De angst voor de Ander is de angst voor het Eigene geworden. Dit is een grote fout. De realiteit leert dat de mens gelukkig is wanneer hij deel uitmaakt van enkele gemeenschappen: het gezin, de familie, de bredere culturele gemeenschap, de natie. Deze gemeenschappen bieden een gevoel van saamhorigheid en geborgenheid, die tegelijkertijd de eigenheid van alle culturen op lange termijn kan waarborgen.

1.3 – Groot-Nederland

De Groot-Nederlandse Studentenvereniging draagt actief de Groot-Nederlandse gedachte uit. Dat wil zeggen dat de GNSV streeft naar een hereniging van alle Nederlandstalige gebieden op het Europees Continent. Hierbij gaan wij uit van het gegeven dat Vlamingen en Nederlanders in feite één volk zijn, enkel gescheiden door een kunstmatige grens die het gevolg is van dynastieke en religieuze conflicten, uit een tijd waarin men voor het nationaliteitsbeginsel geen oog had. Hiermee wordt niet getracht om enige vorm van finalisme toe te passen. Het vraagstuk van hoe wij een volk zijn geworden is een samenloop van toevalligheden, waarover eindeloos gediscussieerd kan worden. Feit is echter wel, dat wij dezelfde taal spreken en een gezamenlijke oorsprong hebben. In feite is het onze taal die ons onderscheidt van andere volkeren in West-Europa, en ze is daarmee het grootste bewijs van de onderlinge eenheid. In Vlaanderen is men zich hier zonder meer actief van bewust. Dit kan ook niet anders, gezien de lange strijd die de Vlaamse

beweging heeft moeten voeren voor de emancipatie van hun taal in het door de Walen en franskiljons beheerste België. In Noord-Nederland is dit besef voor een groot deel verwaterd. Hier spreekt men liever Engels uit gemak, en kan men het ogenschijnlijk weinig schelen wanneer de taalvaardigheid afneemt. “Talen zijn altijd in beweging”, is wat men dan vaak tegenwerpt, maar dit is slechts een van de eeuwige relativeringen van het moderne denken. Het nationalisme wat onze vereniging uitdraagt is dus geen eng of “klein-Hollands” chauvinisme, maar een nationalisme dat gestoeld is op het vanzelfsprekende recht van elk volk om zijn eigen lot te bepalen. Op dit moment wordt dit de Vlamingen ontzegd, aangezien zij nog altijd systematisch achtergesteld worden in een Waalse constructie. De enige juiste manier om dit recht te zetten is het samenvoegen van Vlaanderen en Nederland in een Groot-Nederlandse staat.

1.4 – Economie en Ecologie

De vereniging verwerpt in principe zowel het marxistische economische model, als het liberale economische denken. Het marxistische economische model heeft enkele van de meest totalitaire en dodelijke regimes voortgebracht die er in de geschiedenis van de mensheid hebben bestaan. Het marxisme stelt de gehele maatschappij in het teken van klassenstrijd en materialisme, iets dat een gevaarlijk versimpelde weergave van de realiteit is. Daarnaast reduceert het marxisme eeuwen aan traditie als niets meer dan machtsmiddelen, zogenaamd bedoeld om “het proletariaat” in de tang te houden. Dit beeld strookt simpelweg niet met de realiteit.

Het liberaal economisch denken heeft de moderne vooruitgangsideologie ook doorgevoerd naar de economische sfeer. Dit uit zich vooral in het geloof in eeuwige economische groei. Meer consumeren wil zeggen dat mensen gelukkiger worden. Althans, dat is de gedachte. Zeker, deze manier van economisch denken heeft ervoor gezorgd dat veel mensen nu

toegang hebben tot voorzieningen en producten die vroeger voor de massa onbetaalbaar waren, maar het kunstmatig aanmoedigen van behoeften door systeemeigen verleidingen in de vorm van reclame en aanverwante zaken is een doodlopende weg. De aarde is nu eenmaal een plek met eindige grondstoffen, en de wet van de entropie leert ons dat een afname van de economische activiteit onvermijdelijk is.

De “vermarkting” van de wereld moet zodoende dus teruggeschoefd moeten worden, en in plaats daarvan moet de economie teruggebracht worden tot een economie die steunt op het beginsel van ‘oikos-nomos’: een economie die rekening houdt met ecologisch welzijn, die ingebed is in het concrete leven van de mens, waarin economisch beleid wordt bepaald door een politiek-ethisch waardensysteem, in plaats van andersom.

1.5 – Nederland en Europa

Aangezien de vereniging opereert vanuit Nederlands perspectief, zal de Nederlandse zaak altijd de boventoon voeren. Dit wil echter niet zeggen, dat wij ons zouden moeten afzonderen van de rest van de wereld. Nederland is onderdeel van een bredere Europese beschaving. Deze leefwereld moet collectief door Europeanen overeind gehouden worden. Om deze reden keren wij ons af van een Europa dat militair gedomineerd wordt door Amerika. De GNSV moedigt samenwerking tussen Europeanen aan, maar wij keren ons af van de technocratische werking van de Europese Unie. Deze probeert een ‘Europese Natie’ te scheppen, waar de verschillen tussen Europeanen worden weggemoffeld. De Europese beschaving kan alleen tot zijn recht komen, wanneer alle Europese culturele gemeenschappen in hun volledigheid erkend en gerespecteerd worden. Alleen samenwerking van onderop kan de broodnodige duurzame en effectieve Europese solidariteit tot stand brengen. Kortom: tegen technocratie en

Amerikaanse overheersing, vóór een onafhankelijk Europa van volkeren.